

Sygn. akt IV CSK 116/14

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z wniosku B. M.

przy uczestnictwie E. M., Gminy Miasta G. i Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta G.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 23 lipca 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Okręgowego w G.

z dnia 21 listopada 2012 r., sygn. akt III Ca [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od wnioskodawcy na rzecz Gminy Miasta G. kwotę 600 zł (sześćset złotych) oraz na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 600 zł (sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

W skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w G. z dnia 21 listopada 2012 r. oddalającego apelację od postanowienia Sądu Rejonowego w G. z dnia 27 stycznia 2012 r., którym Sąd oddalił wniosek o stwierdzenie zasiedzenia własności bliżej opisanej części nieruchomości, wnioskodawca, powołując się na obie podstawy określone w art. 398³ § 1 k.p.c., wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania ewentualnie orzeczenie co do istoty sprawy przez uwzględnienie wniosku.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. Twierdził, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne sprowadzające się do rozstrzygnięcia kwestii:

- czy do ustalenia stanu, który według przepisów dotychczasowych wyłączał zasiedzenie nieruchomości, a według przepisów obowiązujących po wejściu w życie ustawy z dnia 28 lipca 1990 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny, prowadzi do zasiedzenia, do okresu posiadania nieruchomości uprawniającego do nabycia przez zasiedzenie prawa jej własności wlicza się okres władania nią jako posiadacz samoistny przed wejściem w życie ustawy

z dnia 28 lipca 1990 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny, jeżeli pomiędzy okresem posiadania samoistnego a wejściem w życie w/w ustawy nastąpiło przerwanie biegu zasiedzenia?

- czy do okresu posiadania nieruchomości uprawniającego do nabycia przez zasiedzenie prawa jej własności wlicza się okres władania w oparciu o zgodę wyrażoną przez organ administracji państwowej na czasowe użytkowanie i czy posiadanie w takim charakterze jest posiadaniem samoistnym?

Podniósł też, że wniesiona skarga jest oczywiście uzasadniona, ponieważ zaskarżone orzeczenie narusza prawo z przyczyn wskazanych w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych.

Analiza wywodów zawartych w uzasadnieniu skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżący nie przytoczył przekonujących argumentów, świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie przesłanek wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c.

Trzeba przypomnieć, że w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. chodzi o zagadnienie obejmujące poważną wątpliwość prawną i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, którego wyjaśnienie ma znaczenie dla praktyki sądowej oraz dla rozstrzygnięcia złożonej skargi. Skarżący, wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne powinien sformułować to zagadnienie, wskazać na wyłaniające się poważne wątpliwości interpretacyjne, przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen i wykazać, że wyjaśnienie przedstawionego zagadnienia będzie miało znaczenie zarówno dla praktyki sądowej, jak i dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej. Chodzi przy tym wyłącznie o poważne wątpliwości, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym.

Z kolei wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, skarżący powinien wykazać, że przepisy potrzebne do rozstrzygnięcia skargi wywołują poważne wątpliwości interpretacyjne i wyjaśnić, na czym one polegają albo wykazać, że przepisy te wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Skarżący nie zadośćuczynił tym wymaganiom, ograniczył się tylko do sformułowania przytoczonych zagadnień prawnych, nie wskazał na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne wymagające zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy, nie przytoczył argumentów prowadzących do rozbieżnych ocen ani nie wykazał, jakie znaczenie dla rozstrzygnięcia wniesionej skargi kasacyjnej mają postawione pytania prawne.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi – bez pogłębionej analizy i juredycznych dociekań – w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Tak rozumianej oczywistości skarżący nie wykazał, odwołał się bowiem do argumentów wspierających przytoczone podstawy kasacyjne, co nie może być uznane za wystarczające. Uszło też uwagi skarżącego, że zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów ani oceny dowodów.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzą wskazane przez skarżącego przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. ani brana pod rozwagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego zgodnie z art. 520 § 2 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz w związku z § 6 pkt 5, § 7 pkt 1 i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490).